

Aklını Kiraya Vermek

– M. Kuvancı · 15 Haziran 2015

Toplum olarak aklımızı kullanmamakta ısrarcıyız. Bizim yerimize hep birileri düşünür, birileri karar verir, biz sadece verilen kararlara uymakla yükümlüyüzdür. Asla sorgulamayız, sorgulama hakkını da kendimizde görmeyiz.

Gençlik yıllarımda bir siyasi teşkilata gidip gelmeye başlamıştım. Yanlış gördüğüm bir konuda fikrimi söyleyince “Sen liderden iyi mi biliyorsun, o böyle söylediye doğrudur. Sen düşünme, liderin söylediğini yap!” dediler. Zaman içinde gördüm ki düşünmeyen, sorgulamayan ve sadece yönlendirildiği gibi giden bir teşkilat... Düşünen biri olduğum için uyum sağlayamadım.

Üniversite yıllarımda bir dini gruba dahil oldum. “Bu uygulama doğru değil, böyle olması lazım” dediğim için çok makbul biri olmadım. “Sen şeyhimizden iyi mi bileceksin? O ne derse doğrudur.” dediler. Yapıma uymadı, bıraktım.

Üniversiteyi bitirdim, devlette öğretmenliğe başladım. İdarenin uygulamalarını sorguladım, öğretmenler odasında konuşulanları sorguladım. “Sen idareden, devletten iyi mi bileceksin?” dediler, ayrıldım, özel sektöre geçtim.

Bir gruba bağlı olan çalıştığım lisenin birkaç uygulamasını sorguladım. Açıkça “Senin yerine biz düşünürüz, sen düşünme, sadece işini yap!” dediler. Düşünmem lazımdı, ayrıldım.

Askere gittim, gözümde büyüttüğüm askerliğin sadece itaat olduğunu, düşünmediğini, sorgulamadığını gördüm, soğudum.

Çevremde hep muhalif addedildim. Halbuki ben muhalif değildim, sadece düşünüyorum, sorguluyordum. Yanlışla yanlış diyordum. Devletim, liderim, şeyhim, komutanım, müdürüm ne derse doğrudur demedim. Bir yanlış görmüşsem yanlış olduğunu söyledim. Düşünebildiğimi, insanların düşünmesi gerektiğini, sorgulaması gerektiğini ifade ettim.

Peki, bu yazıyı neden yazdım?

Hafta sonu üniversite sınavı vardı. Oğlum üniversite kampüsünde sınava girdi. Şehirle üniversite arası 20 kilometre.

Oğlum sabah sınava götürdüm, bırakıp dönecektim. Çocuk bina girişinden geri döndü, ne oldu dedim, cebindeki parayla içeri almamışlar. Metal dedektöründe sıkıntı olmasın diye bozuk para vermemiş,

dönüşte dolmuşla gelsin diye kağıt para vermişim, onu cebinden çıkarttırmışlar, içeri almamışlar.

Çocuğun sınav öncesi morali bozulmasın diye parayı alıp tamam, dedim, sen gir sınavına, biz buralardayız, bekleriz.

Onun ardından ben yöneldim kapıya, girişte kontrol yapanlara haykırdım: “Bu çocuklar 20 kilometrelik yolu yürüyerek mi dönecekler şehre, hangi akla mantığa hizmetle parayla içeri girmesine izin vermiyorsunuz?”

“Bizim bir suçumuz yok beyefendi, ÖSYM'nin aracısızız biz, kural böyle, sadece kimlik kartı ve sınav giriş belgesi olacak, başka şeyle içeri girilmeyecek diyor ÖSYM.”

Düşünmekten aciz görevliler için haykırmak zorunda kaldım: “Kardeşim, ÖSYM'deki dangalaklar bu çocukların nasıl geri döneceğini düşünmedi diye siz de mi düşünmüyorsunuz? İnisiyatif kullanın, bunca çocuğu ailesi burada bekleyecek mi, ailesinin arabasıyla gelemeyen, dolmuşla gelen çocuk yürüyerek mi dönecek şehre, sizin çocuğunuz olsa ne yapacaktınız? Bu çocuklar ceplerindeki beş lirayla kopya mı çekecekler?”

Sanırım düşündüler ki benden sonraki çocukların parayla içeri girmesine izin verdiler.

Düşününüz lütfen!

Düşünün, sorgulayın, fikir üretin, varlığınızı fark ettirin.

Tebaa olmayın!